

med de militære Budgetter i Norge og samtidig se bort fra, at for Danmarks Vedkommende ere meget væsentlige Militærudgifter opførte andetsteds end paa de militære Budgetter, medens noget lignende maaske ikke er Tilfældet i Norge. Naar man skal handle sandfærdigt, er det klart nok, at det Sted, hvorpaa disse Udgifter ere opstillede, er ligegyldigt, og at man maa tage alle Udgifter med, hvis man vil anstille en ærlig Sammenligning. Og hvis man har fejlet i dette og fejlet groft, kan det vanskelig skyldes en tilfældig Fejltagelse, thi det er en saa iøjnespringende Fejl, at det er klart, at man har villet et bestemt Maal, og saa har man jesuitisk sagt: Maalet helliger Midlerne, og naar Maalet er det at paavise, at Militærudgifterne ere forholdsvis lave og forholdsvis lidet trykkende i Danmark, har man maattet ville Midlet dertil og opstillet en skæv Sammenligning. Naar man for Danmarks Vedkommende har undtaget i Opgørelsen Militærudgifter paa omtrent 4 Mill. Kr., men derimod for Norges Vedkommende kun har undtaget Militærudgifter for et i Forhold dertil ubetydeligt Beløb, og alligevel siger: Her kan man se, Militærudgifterne ere forholdsvis højere i Norge end i Danmark, er det et jesuitisk Argument til Fordel for de her foreliggende Lovforslag.

Den 17. Januar tillod jeg mig at spørge den højtærede Konseilspræsident, om der var anvendt den samme Metode ved Udregningen af Militærudgifterne i Sverige, Norge og i Danmark. Jeg fik et Svar, som var fremsat med en noget lav Stemme, og som jeg derfor ikke ganske kunde høre. Jeg tillod mig da at spørge mere specificeret for at faa et nøjagtigt Svar, og jeg fik et Svar, som alle, der paa-hørte det, baade ærede Medlemmer af dette Ting og ærede Medlemmer af Presen, som sidde oppe i Logen for at opnotere, hvad der her bliver sagt, opfattede som en tydelig Tilkendegivelse af, at der var anvendt den samme Metode for Sveriges og Norges som for Danmarks Vedkommende. Ikke desto mindre udviste Gengivelsen af denne Udtalelse i Rigsdagstidende noget andet. Da jeg tillod mig at anmode den højtærede Konseilspræsident om Tilladelse til at se, hvor vidt der var rettet noget i Gengivelsen, svarede den højtærede Konseilspræsident mig — det staar Sp. 3472 i Rigsdagstidende — paa følgende højt besynderlige Maade:

„Med Hensyn til Spørgsmaalet om at give Tilladelse til at udlevere noget Manu-

skript, maa jeg sige, at det er en For- dring, jeg aldrig har set før, og saa vidt jeg ved, er det ogsaa noget, som slet ikke er i Bureauets Praksis. Jeg kan erindre, at jeg en Gang for mange Aar siden bad om noget lignende og fik Afslag i Bureauet.“

Det er dog højt mærkværdigt, at den højtærede Konseilspræsident først siger, at han aldrig har set en saadan Begæring før, og bag efter, at han selv for nogle Aar siden har fremsat akkurat Magen til den. Den højtærede Konseilspræsident tilføjer: „Jeg tror heller ikke, at noget af Medlemmerne, som ofte gennemse deres Manuskript, kunde ønske at faa en anden Praksis indført end den, der nu gælder i saa Henseende.“

Jeg tillader mig paa det bestemteste at protestere mod, at der skulde gaa en saadan Ting i Svang, som at den Praksis fandt Sted, som her insinueres af den højtærede Konseilspræsident, at det skulde være hyppigt, at Medlemmer af dette Ting foretoge Realitetsrettelser i deres Manuskripter. Det er rigtigt nok, som den højtærede Konseilspræsident siger, at Medlemmer af dette Ting ofte gennemse deres Manuskripter, men af den Forbindelse og Sammenhæng, hvori den højtærede Konseilspræsident fremsætter dette, og da han deraf drager den Konsekvens, at vedkommende Medlemmer ikke skulde kunne ønske; at andre Medlemmer fik Lov til at se, hvilke Rettelser de havde foretaget, er det klart, at den højtærede Konseilspræsident insinuerer, at det er ofte, at Medlemmer af dette høje Ting foretage Realitetsrettelser i deres Manuskripter. Men det hverken gøre eller kunne de gøre, thi naar vi have gennemset vore Manuskripter, hvori vi kunne rette et Komma til et Punktum og skære en Periode over i to, udskyde enkelte Ord og maaske rette et eller andet uden at det ændrer Meningen, bliver vort Manuskript gennemlæst af Revisionsassistentterne, som under Rigsdagens Formænds Ansvar have at paase, at ingen Realitetsrettelse finder Sted. Det er kun i Tillid til, at der ingen Realitetsrettelse vilde ske fra den højtærede Konseilspræsidents Side, at man i dette Tilfælde aabenbart ikke har paaset, at noget saadant var sket, ellers vilde der fra Revisionsassistenternes Side være blevet gjort, hvad der skulde gøres. De vilde da have paatalt, hvad der var deres Pligt at paatale, at den højtærede Konseilspræsident her havde foretaget Realitetsrettelser, ved hvilke den klare Mening i den Udtalelse, han fremsatte i